

Noticiari

Un excel·lent donatiu que rep el Sindicat de Metges de Catalunya

Ens plau d'avençar per a coneixement de tots els companys la nova de que el Sindicat ha rebut l'oferiment del Sr. Nissim Levy de fer un donatiu mensual de dues mil pessetes com a mínim en prova del seu reconeixement envers la classe mèdica catalana per la bona acceptació dels productes per ell representats «Lipocithine» «Spirby» i «Carzumol» de la casa Douetteau germans, de París. El Consell, en sessió celebrada el dia 22 del proppassat mes de juliol, va acordar acceptar el donatiu ofert i palesar a l'ensem ben clarament prop dels associats l'agraïment del Sindicat de Metges de Catalunya per l'importància del donatiu i per la falaguera prova d'atenció i reconeixement que representa.

En compliment d'aquest acord, ens plau donar-ne compte als companys des d'aquest lloc i testimoniar així publicament el nostre més sincer reconeixement i satisfacció envers el Sr. Nissim Levy i l'important casa per ell representada.

Llibres rebuts.—LES HORES LLIURES (NARRACIONS), de J. Freixas i Freixas.

Els llibres de literatura dels que no en són professionals acostumen desvetllar una amable simpatia. Diríem que tenen l'encís d'una flor de marge, que apunta i esclata espontàniament, sense preparacions ni tortures de jardiner, amb una certa gosadia, però, també, amb una evident mesura d'ambició.

Flor de marge—per seguir valent-nos de la imatge—són aquestes "Hores lliures". Han nascut vora el camp vastíssim i esponerós de les múltiples activitats del Dr. Freixas, que tant i tan merescut prestigi li han guanyat entre la classe mèdica de Catalunya.

El diu que aquestes narracions obeeixen a proporcionar-se aquelles "estones d'esplai" que necessita el metge per "distreure's dels quefers anorreadors que l'esgoten". Molt bé. Però resulta evident que el Dr. Freixas completa, admirablement per cert, aquesta natural finalitat amb una finalitat molt més alta: la de continuar el seu sacerdoci, fent l'apologia del metge—com en "El papalló" i "La malalta que fa cura"—, convidant a fer reaccionar l'home contra els seus baixos instints—com en "De l'ou al sou"—, exalçant la pietat i la generositat per damunt de les flaqueses humanes—com en "L'esgarrifança" i "Arrels fondes—.

De sempre que s'ha parlat de la professió de metge com d'un sacerdoci i cal convenir que, generalment, l'atribució no pot ser més encertada. Si no hagués de tenir-se com una irreverència per la comparació que comporta amb el sacerdoci religiós, gosaríem dir que el títol de llicenciat atorga al metge un "caràcter", del qual ja no li és fàcil de desfer-se. D'aquí vé que, quan el metge prova com qui diu d'oblidar-ho, fent, posem per cas, literatura, no ho aconsegueix per fortuna sinó a mitges, com esdevé amb el llibre que comentem del Dr. Freixas i com esdevé aiximateix amb els llibres, ja abassegats per la popularitat, del doctor Roig i Raventós.

A posta esmentem la producció literària del notable autor de "Flama vivent", per avalorar l'elogi sincer que fem del llibre del Dr. Freixas i evitar que pugui tenir-se per limitat en cap sentit. Volem dir que, no perquè reconeguem el seu mèrit moral, deixem de reconèixer-li el mèrit artístic. Al contrari, plau-nos de subratllar l'art tot natural d'aquestes narracions, la sobrietat exem-